

Oponentský posudek na diplomovou práci Veroniky Kučerové

Satjapír v Kabi Karnových textech
Satyapīr in the Texts of Kabi Karṇa
UK FF, Praha 2009, 72 s.

Tato diplomová práce pojednává o synkretickém kultu světců (*pírů*), konkrétně Satjapíra v díle básníka Karny. Tento kult je založen na súfíjské tradici, ale v hinduistickém prostředí v Bengálsku a Uríse nabývá zvláštní náboženský a literární význam.

Diplomantka své pojednání rozdělila do dvou kapitol:

Kap. 1 popisuje historické podmínky vzniku tohoto náboženského jevu, jeho súfíjského původu a přenesení do východních oblastí Indie, kde se mísil s hinduismem a jeho místními kulty. V této kapitole se autorka zabývá středověkou bengálskou literaturou a u básníka Karny nachází legendu o jednom ze světců – legendu o Satjapírovi. Podává též popis literárních forem, kterými se božstva uctívají a zvláště formy příběhu zvané *pálá*, která o těchto svatých mužích pojednává.

Kap. 2 je věnována Kavi Karnovi a jeho legendě o Satjapírovi. Dílo je tu rozebráno po stránce náboženské, historické a literární. V posledních oddílech této kapitoly analyzuje obsah díla a soustřeďuje se na některé aspekty: motivy, touha po synovi, prostředí a zvyky.

Kap. 3 obsahuje transliteraci jedné z *pál* (Heráčand *pálá*) s autorčiným překladem do češtiny (s. 50-68).

Diplomová práce Veroniky Kučerové je založena na zpracování informací ze sekundární literatury a na překladu a analýze některých Karnových *pál*, které v původním jazyce vydal Panda Bishnupada (*Pālās of Śrī Kavi Karṇa*, IGNC 1991).

Studentka ukázala svou schopnost pracovat s původním jazykovým materiálem, analyzovat ho po stránce literární a prezentovat své poznatky a závěry velmi přehledně a jasně. Práce je strukturována dobře a po formální a obsahové stránce splňuje všechny požadavky na diplomovou práci.

Jediná moje připomínka se týká kap. 3, ve které bez jakýchkoliv úvodních poznámek a komentářů prezentuje text v transliterační podobě se souběžným překladem do češtiny (dvousloupcová úprava).

Jazyk a styl popisu mají velmi dobrou úroveň; jen na několika málo místech se vyskytla méně vhodná použití výrazů nebo slovních spojení z hovorové češtiny, např. "nelogické" a "kostrbaté" překlady (s.7), "tvary negramatické" (s.7), "porodní bába má zárodek zlikvidovat" (s. 24).

Po stránce grafické je autorka pečlivá a důsledná, ale nepozorností do textu občas mohly proniknout drobné chyby. Tak např. na s. 18. mylně byl přejet z angličtiny místní název *Bahraich*. Správný přepis je *Bahráič*.

Psaní indických slov arabského a perského původu typu *faqír* (pokud nejde o citace, kde se vyžaduje skutečná transliterace) by mohlo být zjednodušeno a přizpůsobeno českému pravopisu: *fakír*. Toto by mohlo platit i v jiných případech (např. *kalandaríja*, místo *qalandaríja*) a všude tam, kde se vyskytují hlásky *q*, *w*. atd. V těchto případech nejde o přímé transliterace z arabštiny, nýbrž z bengálštiny nebo hindštiny, ve kterých uvedené hlásky neexistují.

Další otázkou a diskutabilním jevem je zápis dlouhého *á* na konci některých substantiv (např. *pálá*), zvláště pak osobních jmen (*Durgá* atd.). Pokud lze přepisovat populárním přepisem s *-á* Gádži Mijá (s.20), Šítalá (s.22), Durgá (s.26), Bengamá (s.46), pak by i u jmen božstev Vidhátá (s. 42. pozn. 120 a jinde), Brahma (s. 48 a jinde) mohlo na konci být zachováno původní *-á* (Brahmá, Vidhátá). Nebo naopak – všude by mělo být krátké *-a*, což považujeme za správnější. Tady by gramatický rod nemohl být kritériem pro psaní *-a* nebo *-á*. Vzhledem k tomu, že čeština nezná substantivní deklinační typ na *-á*, z důvodu skloňování by mělo na konci stát *-a*, čímž by došlo k přizpůsobení k typům substantiv *žena* a *předseda*.

Výše uvedené poznámky jsou pouze formální povahy a v žádném případě nemají za cíl zmenšit hodnotu tohoto velmi kvalitně napsaného pojednání.

Diplomovou práci Veroniky Kučerové považují za dobrou, doporučují ji k obhajobě a hodnotím známkou "výborně".

S. Kostić

V Praze, 17.9.2009